

Arrest

nr. 58 725 van 28 maart 2011
in de zaken RvV X/ II
RvV X

In zake: 1.X,
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind
X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 houdende de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 houdende de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier in beide zaken.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker treedt op 6 februari 2004 in het huwelijk met mevrouw L.N.H.

Op 30 mei 2005 komt eerste verzoeker samen met zijn zoon en dochter aan in het Belgische Rijk, met een visum type D. Dezelfde dag dient eerste verzoeker samen met zijn kinderen een vestigingsaanvraag in, als echtgenoot van mevrouw L.N.H. van Belgische nationaliteit.

Op 2 november 2005 worden eerste verzoeker en zijn gezin in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 29 augustus 2005 start de procureur des Konings een opsporingsonderzoek aangaande het schijnhuwelijk tussen verzoeker en mevrouw L.N.H.

Op 5 juni 2008 wordt het huwelijk nietig verklaard bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

Bij arrest 2008/AR/1277 van 26 maart 2009 oordeelde het hof van beroep te Gent dat het huwelijk tussen eerste verzoeker en mevrouw L.N.H. nietig is en geen uitwerking zal hebben in België.

Tweede verzoekster is ondertussen meerderjarig.

Op 30 september 2009 wordt het beschikkend gedeelte van het vonnis overgeschreven in de registers van de gemeente Sint-Niklaas.

Op 20 januari 2010 wordt het recht op vestiging ingetrokken als gevolg van het rechtsprincipe *'fraus omnia corrumpit'* en op 27 december 2010 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Beide beslissingen worden op 27 december 2010 aan verzoekers ter kennis gebracht en betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, houdende de intrekking van het recht op vestiging luidt als volgt:

"De betrokkene Z.J. (...) heeft de vestiging bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote L.,N.H. (...). Hij diende een aanvraag vestiging in op 30.05.05 overeenkomstig het toenmalige art.40 van de wet van 15.12.1980. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een AI. Op 02/11/2005 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Sinds 06/04/2009 heeft hij een C-kaart. De kinderen Z.X. (...) en Z.C. (...) dienden op 30.05.05 ook een aanvraag vestiging in, in functie van hun Belgische stiefmoeder L.,N.H. (...), eveneens overeenkomstig het toenmalig artikel 40.

Bij vonnis van de 05.06.2009 heeft de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde het huwelijk tussen Z.J. (...) en L.,N.H. (...) vernietigd. Dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 26/03/2009 (2008/AR/1277). Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente Sint-Niklaas op 30/09/2009. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

*De betrokkene heeft de Belgische procedure tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent. Als een gevolg van het rechtsprincipe *'Fraus omnia corrumpit'* wordt het recht op vestiging ingetrokken. Gezien de nietigverklaring van bovengenoemd huwelijk heeft ook de gezinsband tussen L.,N.H. (...) en de twee kinderen nooit bestaan. Alle uit het huwelijk voortgesproten rechten komen te vervallen, dus ook de vestiging van Z.X. (...) en Z.C. (...)."*

De tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid / de gemachtigde van de staatssecretaris van asiel- en migratiebeleid (2) wordt aan Z.J. (...) geboren te (...) op (...) onderdaan van China / Volksrepubliek en zijn minderjarige kinderen Z.X. (...) geboren te F. op 07.11.1991 en Z.C. (...) geboren te F. op 04.05.1997, beiden onderdanen van China / Volksrep./, het

bevel gegeven om uiterlijk op 26/01/2011 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Zwitserland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Reden van de beslissing:

Art. 7,3° wet van 15/12/1980: De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: Bij arrest van het Hof van Beroep van Gent van 26/03/2009 (2008/AR/1277) werd het huwelijk van Z.J. (...) met de Belgische onderdane L.,N.H. (...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art. 7,2° wet van 15/12/1980: betrokkene verblijft langer in het rijk dan toegelaten. Het wettig verblijf van betrokkenen is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk tussen Z.J. (...) en L.,N.H. (...) op basis waarvan de betrokkenen hun recht op vestiging in het Rijk verkregen, vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij/zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat eerste verzoeker en tweede verzoekster (meerderjarige dochter van eerste verzoeker) in twee verschillende verzoekschriften dezelfde beslissingen aanvechten met name de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 tot intrekking van het recht op vestiging en het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 december 2010. De Raad stelt tevens vast dat in beide verzoekschriften dezelfde middelen worden aangevoerd. Gelet op de verknochtheid van beide zaken dient voor de goede rechtsbedeling, deze zaken te worden samengevoegd (STEVENS R., 10. Raad van State - I. afdeling bestuursrechtspraak – 2. Het procesverloop, Brugge, Die keure, 2007, p66, nr. 93.)

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers wijzen erop dat zij op 2 november 2005 in het bezit zijn gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 1 november 2010. Op 6 april 2009 –tien dagen na 26 maart 2009, de datum waarop het hof van beroep te Gent oordeelde dat het huwelijk tussen eerste verzoeker en L.N. nietig was) werden zij in het bezit gesteld van de elektronische verblijfskaart C. Verzoekers betogen dat "hieruit blijkt dat ondanks de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker (de vader van verzoekster) , nog een identiteitskaart voor vreemdelingen aan verzoeker(ster) werd uitgereikt en dat de afgifte van dit document minstens rechten doet ontstaan in hoofde van verzoeker(ster) en hem(haar) machtigt zich in het Rijk te vestigen (R.v.St., nr.45976, 3 februari 1994)."

3.2. Verweerder wijst erop dat eerste verzoeker een vestigingsaanvraag indiende op grond van zijn huwelijk met mevrouw L.N van Belgische nationaliteit. Dit werd gevolgd door de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Het hof van beroep van Gent oordeelde in zijn arrest dat het huwelijk geacht wordt geen gevolg te hebben in België. Het beschikkend gedeelte van het arrest van het hof van beroep van Gent op 30 september 2009 werd ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand, met name dat het huwelijk wordt geacht geen gevolg te hebben in België. Op basis van deze gegevens stelt verweerder dat ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk, de grondslag van het recht op vestiging van verzoekers geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoekers tonen volgens verweerder niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekking die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.3. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoekers betogen dat de motivering van de bestreden beslissingen waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken niet beantwoordt aan de wettelijke vereiste motiveringsplicht. De motivering is louter in feite, voldoet niet en is algemeen. Verzoekers wijzen erop dat uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 27 juli blijkt dat met het begrip “afdoende motivering” onder meer wordt bedoeld, dat de motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering is bedoeld als een substantiële vormvereiste (aldus de Raad van State 30/06/1993 nr. 43556.) Verzoekers wijzen op het gebrek aan een wetsartikel in de beslissing en aldus op grond van welk artikel is overgegaan tot de intrekking van het recht op verblijf.

Vervolgens citeren verzoekers artikel 8 van het EVRM. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat “*zowel art. 62 van de wet van 15 december 1980 als artikel. 8 EVRM vereisen dus dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de genomen beslissing en de door die maatregel veroorzaakt ontwrichting van het privéleven nl. het gezinsleven van verzoeker en zijn familie: verzoeker verblijft wettig in ons land sinds 30 mei 2005, zijn kinderen gaan hier naar school, hij heeft hier een zaak enz.*”

Verzoekers betogen dat *in casu* deze afweging niet is gebeurd en dat deze minstens niet blijkt uit de beslissing. Zij benadrukken opnieuw dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke juridische grond met verwijzing naar een artikel in de vreemdelingenwetgeving is overgegaan tot de intrekking van het recht op vestiging.

3.4. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen besproken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*” en naar het feit dat eerste verzoeker de Belgische procedure tot gezinshereniging heeft misbruikt. Hij heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van familiehereniging in functie van zijn Belgische echtgenote. Dit huwelijk werd nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk en wordt aldus strijdig geacht met de Belgische en internationale openbare orde. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7,2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat eerste verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat hij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten. Aangezien het huwelijk nietig is verklaard en wordt geacht nooit te hebben bestaan en bij arrest van het hof van beroep alle uit het huwelijk voortgesproten rechten vervallen zijn verklaard, wordt de vestiging van tweede verzoekster en haar broer eveneens ingetrokken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Betreffende de eerste bestreden beslissing merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat de toekenning van een vestigingsrecht en de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen dient beschouwd te worden als een administratieve rechtshandeling die aan verzoeker rechten heeft toegekend. De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

Er is geen uitdrukkelijke wetsbepaling die *in casu* voorziet in de intrekking van het vestigingsrecht van verzoekers dat zij verkregen op grond van het toenmalig geldende artikel 40 van de Vreemdelingenwet. De intrekking van het vestigingsrecht dateert inderdaad van na de afgifte van de elektronische identiteitskaart C. Echter de Raad wijst opnieuw op het feit dat het vestigingsrecht frauduleus werd verkregen aangezien het huwelijk nietig is verklaard op grond van schijnhuwelijk. Aldus heeft verwerende partij de bevoegdheid om tot intrekking van de vestiging over te gaan, ook buiten de beroepstermijn voor het instellen van een annulatieberoep.

Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. Bovendien wordt gewezen op het arrest van het hof van beroep te Gent waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het huwelijk wordt geacht geen gevolgen te hebben in België.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun tweede middel, diende er *in casu* geen wetsartikel te worden vermeld op basis waarvan verwerende partij tot intrekking is overgegaan. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekers hun vestiging hebben op grond van fraude.

Waar verzoekers aanvoeren dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden nu zij tien dagen na het arrest van het hof van beroep te Gent in het bezit zijn gesteld van de elektronische verblijfskaart C en dat de afgifte van dit document minstens rechten doet ontstaan in hoofde van verzoekers en hen machtigt zich in het Rijk te vestigen, merkt de Raad vooreerst op dat de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk vast staat en niet kan worden betwist. De vestiging werd bijgevolg op frauduleuze wijze verkregen. De Raad herhaalt dat dientengevolge de intrekking van de vestiging door verwerende partij buiten de beroepstermijn kan gebeuren. De Raad stelt vast dat verzoekers de elektronische identiteitskaart inderdaad na de uitspraak door het hof van het beroep alsnog hebben ontvangen. Het dispositief van het arrest was op dat ogenblik nog overgeschreven in het vreemdelingenregister, zodat het aannemelijk is dat verwerende partij, op het ogenblik van afgifte van de elektronische C-kaart niet op de hoogte was het arrest van het hof van beroep. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers reeds op 2 november 2005 in het bezit werden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 1 november 2010. Op 6 april 2009 werd de 'papieren' versie van de identiteitskaart vervangen door de elektronische versie van de identiteitskaart. Het betreft geen rechtshandeling die op zich rechtsgevolgen doet ontstaan in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren. Verzoekers betwisten de motieven niet en tonen met hun betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers eveneens de schending aanvoeren van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 7 van de Vreemdelingenwet schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Tenslotte betogen verzoekers dat zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet, als artikel 8 van het EVRM vereisen dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de genomen beslissingen en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het privéleven, namelijk het gezinsleven van eerste verzoeker en zijn familie. Zij wijzen op hun 'wettig' verblijf sinds 30 mei 2005, het schoolgaan en de 'zaak' van eerste verzoeker. Verzoekers betogen dat deze afweging niet is gebeurd, minstens niet blijkt uit de bestreden beslissingen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekers van mening lijken te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en uit de motieven van de bestreden beslissingen moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, noch de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 8 van het EVRM een dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Waar verzoekers wijzen op hun 'gezinsleven' met name tussen eerste verzoeker en zijn kinderen of tussen tweede verzoekster en haar broer en vader, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen het hele 'gezin' betreffen en dat er aldus geen inmenging is in het gezinsleven tussen eerste verzoeker en zijn kinderen.

Verzoekers wijzen op de inmenging in hun privéleven en wijzen op hun "wettig verblijf" in België sinds 30 mei 2005, het schoolgaan van de kinderen, de 'zaak' in België en het feit dat tweede verzoekster meerderjarig is geworden in België. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers worden geacht geen vestiging te hebben gehad nu de vestiging werd verkregen op basis van het huwelijk dat wegens schijnhuwelijk nietig is verklaard. In de mate verzoekers van oordeel zijn dat zij hun privéleven *de facto* hebben ontwikkeld dient de eventuele 'inmenging' in het licht van een 'eerste toelating' te worden beoordeeld. Het EHRM heeft in dit verband geoordeeld dat er geen inmenging is van het privéleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet gebeuren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen, als gevolg van de nietigverklaring van het huwelijk wegens schijnhuwelijk en op grond van '*fraus omnia corrumpit*', niet de meest gepaste maatregelen zijn om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken, met name de handhaving van de openbare orde. De vermeende inmenging in het privé-leven van verzoekers kan niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van het beginsel '*fraus omnia corrumpit*' en van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN